

Den Siette Sang

Katekismesangene – Petter Dass

Nedtegnet i 1870 av Lindeman etter Ole Andersen

Opfoer til Himmels, sidder hos GUD Faders Almægtiges høyre Haand

Christus, der Alting i Lave var sat,
Vil hand det Jordeske have forlat,
Lysted ey blive Siunlig i Live,
Ville nu give ald Verden god Nat.

O ney; Hand gik ikke saadan en Vey,
Himlernes Himler begriber ham ey.
Meenst du, GUDs Sæde Er som et Stræde
Mand kand betræde? det siger jeg ney.

Efter at hand udaf Graven opstaar
Firetiv Dage paa Jorden hand vaar,
Lod for sin Skare Sig aabenbare,
Uden ald Fare med dennem omgaar.

Ey hand indgangen er saadant et Lius
Hvor hand inlukkis som Vinen i Krus,
Men er at være Hvor mand begiære
Hisset og hære i Hierter og Huus.

Stundom hand siunlig for Qvinderne stod,
Stundom sig for sin' Discipler oplod,
Giord' dem den Ære, hos dem at være,
Og af Besvære hialp sørge-fuld Mod.

Viis mig den Stæd, som indlukker vor GUD?
Viis mig den, hvorfra hand lukkis kand ud?
Hand er tilreede, Alsteds tilstede
Hvort du vil leede, da finder du GUD.

Uden for Staden hand kaldet dem ud,
Hvor hand antvordet dem Order og Bud,
Siden hand ville Sig fra dem skille,
Og at indstille sin Reyse til GUD.

Over ald Himler opfoor hand med Bram,
Hand indtog Himlen og Himlen ey ham,
Ævig at være GUD med ald Ære
Og at regiære sin' Fiender til Skam.

HERren opløfted sin' Hænder og Røst,
Gav dem sin sidste Velsignelsis Trøst,
Bød dem udfare Og aabenbare
For Folk og Skare GUDs Lærdom med Løst.

Hellige JEsu! hvor hærlig est du?
Hvo kand beskrive din Hærlighed nu?
Deylige Stæder Du nu betræder,
Hvilket os glæder din Christen Almu'?

I det de stode og Øynen' omslog,
See da kom Skyen og hannem optog
Fra deres Øye Op i det Høye,
Hvor hand fra Jorden til Himmels opdrog.

Hvo kand skattere den Ypperlighed?
Og alt det Gode dig er der beteed?
Tusinde Soler, Tusinde Stoler
Tusind Violer ey lignis derved.

Spør du, hvad Himmel at Christus indgik?
Meenst du, som denne her Himmel af skik?
Meenst du Pallatzer? eller slig' Platzer,
Som mand afpatzer med Circler og Vrik?

Christus med Manddom i Guddommens Baand
Sætte sig nest hos GUDs Høyestes Haand,
Konning at være, Alting at bære,
Hærske, regiere til Land og til Vand.

Det, at du sætte dig Faderen nest,
Lige du derfor med Faderen est;
Thi du bær Kronen, Sidder paa Thronen,
Du est Personen, som sømmer det best.

Ingen maa tænкке, du satte dig ned,
Som nu var glemt ald Omhyggelighed;
Endnu din Naader For os fremtraader,
Endnu du raader for Land og for Stæd.

Haver vi syndet? en Talsmand vi har
Hos GUD vor HErre, som Sagen gjør klar,
Hvo vil os stræve? Hvo vil os kræve?
Christus mon leve, som Synderne bar.

Eya! saa sidder vort Kiød og vor Been
Højgst i Guds Sæde saa dejlig og reen,
Hvad os nu skader, Hand hos sin Fader
Bøn for os lader og læger vor Meen.

Kiæreste Broder velsignet est du,
Kom der du sidder din' Sødskind ihu;
Tænk, hvad vi lider, Tænk hvad vi slider,
Tænk, hvad for Tider vi lever i nu!

Flyttet est du til et ønskeligt Land;
Men ak! vi lever i sørgelig Stand,
Lengis derfor Til dig saa saare,
Fælde maa Taare, som strømmende Vand.

Ville GUD give! vi komme derhen,
Hvor vi fik skue dig engang igien!
O! hvad for Glæde Vil da fremtræde!
Hvor skull' vi qvæde en Sang for vor Ven!

Hvad du tilforne paa Jorden udstod,
Der paa dig glædelig given er Bod:
Pontii Domme Blodig' og kromme
Skal ey meer komme og staa dig imod.

Du, som fra Jammer er ævig udfrid,
Trøst os, som lever i Frygt og i Striid,
Selfv du os lære, Ald vor Besvære
Taalig at bære og slide vor Tid!

Og naar at Døden os legger i Liig,
Lad da vor Siæle hensamlis til dig,
Op i dit Rige, Til dig at stige!
Da skal bortvige ald Sorrhig og Skriig.